

ANTONI VILA CASAS

Empresari i mecenes

Compromís (Barcelona, 1930) Empresari, divulgador de la indústria farmacèutica i mecenes d'art. President de la Fundació Vila Casas, una entitat privada de promoció d'art contemporani català amb seus a Barcelona, Palafrugell i Torroella de Montgrí

“El més important no són els diners, sinó fer coses”

CRISTIAN
SEGURA

Antoni Vila Casas ens rep a la Casa Felip, la seu de la seva fundació a Barcelona, una meravella modernista del 1901. Ens reunim a la sala de juntes, on destaquen una senyera i l'escultura d'una barretina que simbolitza la rauxa, obra de Francesc Ruestes.

L'altre dia em comentava que ja no queda burgesia.

Sí que n'hi ha, però és diferent. Jo em considero un burgès, fill de burgesos. La burgesia que es va fer des de finals del XIX fins l'any 20 era una burgesia amb valors, a part de guanyar calés i tenir una empresa que donava llocs de treball. Eren els valors de l'esforç i el sacrifici. El meu avi anava a la fàbrica a les 6 del matí amb tartana. És diferent qui ha fet una cosa amb esforç que la burgesia d'ara, que fa diners sense crear un substrat. Hi ha gent que no pensa que té altres obligacions socials a banda de la vida social. També cal tenir en compte que la generació dels meus pares vivia menys anys i que era una societat més tancada. No dic que la societat d'ara no sigui bona, però té altres conceptes de la vida, de l'estalvi, de la paraula; tot s'hi val. Per a la majoria, avui el més important són els diners. Doncs no, el més important és fer coses.

un llibre

‘JO CONFESSO’
DE JAUME
CABRE

un lloc

L'EMPOR-
DANET

un cantant

JOAN
MANUEL
SERRAT

Com crearia avui una empresa farmacèutica?

Vaig començar d'empresari als anys 60 amb una farmàcia, després un laboratori. Ho vam fer amb uns socis i molts pocs diners, i vaig tenir la sort d'encertar-la amb un producte. L'exigència d'inversions que t'imponeix avui el mercat ho faria impossible. Si algú des de la universitat em planteja un bon projecte sanitari o de biotecnologia, hi inverteixo i corro l'aventura amb ells. Les idees no sempre surten de les grans empreses, moltes vegades surten de les universitats. Crec que és molt més assequible, comparat amb els pressupostos de les grans farmacèutiques, agafar de vint a quaranta doctors, enviar-los pel món amb capital risc i que amb un equip de desenvolupament potent surti una molècula nova. Això no ho ha fet ningú.

En quants projectes de recerca està invertint?

A part d'un fons en què participo que finança quatre o cinc projectes, directament estic en tres projectes.

¿La nostra burgesia ha perdut llegat cultural?

En bona part el va fer perdre la Guerra Civil. A Catalunya hi havia una societat amb una cultura artística; molts van emigrar i aquest món es va perdre. Van emigrar perquè no estaven d'acord amb la dictadura. I això que, acabada la guerra, la majoria de la burgesia a Catalunya era franquista perquè van patir moltes coses i Franco va ser vist

com una alliberació. Però l'alliberació va durar 40 anys! I en van fer culpable el catalanisme. El país t'ha de donar la capacitat de formar-te intel·lectualment, culturalment. A mi m'agrada la cultura perquè al meu avi li agradava, a casa teníem quadres, i de petit anava al Museu d'Art Modern del Parc de la Ciutadella. Amb el meu pare anàvem a visitar les galeries del passeig de Gràcia. Actualment la gent veu llunyana la cultura perquè els paràmetres culturals no els marca la societat, sinó unes poques persones.

He sentit diversos experts que recomanen als joves que emigrin. Ho considera inevitable?

Hi ha feines que la gent no accepta perquè tenen estudis, i això és el progrés i és lògic. I forçosament han d'emigrar. Per exemple, hi ha una noia de Verges en la qual inverteixo i que és al MIT. Se'n va anar amb la família perquè la seva vida és la biotecnologia. És inevitable i ens hi hem d'acostumar.

Quina recomanació econòmica faria en temps de crisi?

La globalització et força a anar més ràpid. Sempre he cregut en el compte de la vella. Mai a la vida he demanat un crèdit, ni personal ni amb l'empresa. Només vaig participar en un: vaig entrar en un negoci immobiliari, vaig avalar unes coses. Només em va servir per perdre diners.

Com veu la relació Catalunya-Espanya?

Catalunya es va beneficiar amb la venda dels seus productes a Espanya i, a canvi, nosaltres hi contribuïm amb els nostres impostos. El nivell de benestar espanyol ha pujat i en canvi Catalunya continua contribuint. Això no ho volen entendre... Potser nosaltres som més calmats, més de pactar. I ara demanem el pacte fiscal, però si l'altra part no vol donar-te un duro, no te'l donarà.

I què proposaria?

Com va dir el president Artur Mas, no podem perdre més batalles. Sembla que el PP i el PSOE no volen el pacte fiscal, però la gent sí que el vol.

¿I el món empresarial el vol?

Al món empresarial li preocupa perdre el mercat espanyol, que té a l'abast i consolidat. Però no el perdrà, ells igualment hauran de comprar a algú. Si es posa en evidència que som diferents, cadascú ha de tenir el seu espai on pugui defensar la seva identitat. L'única solució és tenir els diners i donar els que et toquen.

La Hisenda pròpia?

És que és l'única solució. Si fins i tot Mas garanteix que, a diferència dels bascos, en donarem un part per solidaritat amb l'Estat. ■

L'empresari i mecenes Antoni Vila Casas a la modernista Casa Felip, la seu de la seva fundació a Barcelona. JORDI PIZARRO